

forventes at være bekendt med de lokale straffenor-mer.

Udvalget finder endvidere, at en udvidelse alene bør omfatte tilfælde, hvor det kan virke særligt krænkende, hvis der ikke er mulighed for at gennemføre en straffesag i Danmark. Dansk straffemyndighed bør således være betinget af, at der er tale om alvorlige handlinger i form af seksualforbrydelser eller personfarlig kriminalitet, og at lovovertrædelsen efter dansk ret kan straffes efter en strafferamme på mindst 6 års fængsel.

3.4.2.4. Med en afgrænsning til seksualforbrydelser og personfarlig kriminalitet kombineret med et strafferammekrav på 6 års fængsel vil der på grundlag af det passive personalprincip efter udvalgets forslag være dansk straffemyndighed i forhold til overtrædelser i udlandet af bl.a. straffelovens § 114 (terrorisme), § 180 (mordbrand), § 181 (brandstiftelse), § 183 (sprængning), § 183 a (flykapring mv.), § 210 (incest), § 216 (voldtægt), § 222 (samleje med et barn under 15 år), § 230 (børnepornografiske optagelser), § 237 (manddrab), § 245 (grov vold), § 245, jf. § 246 (bl.a. vold med døden til følge) og § 288 (røveri).

Udvalget anfører, at en dansk straffesag i praksis normalt kun vil komme på tale, hvis ofret har foretaget relevante foranstaltninger på gerningsstedet i form af f.eks. politianmeldelse af forholdet eller andre hensigtsmæssige skridt, der kan bidrage til bevissikring (f.eks. kontakten ambassade eller konsulat).

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 277-284.

3.4.2.5. Udvalget har særligt overvejet, om der på grundlag af det passive personalprincip bør være straffemyndighed i forhold til personer, der i udlandet tvinger en person med dansk tilknytning til at indgå ægteskab mod sin vilje. En sådan handling (*»tvangsægteskab«*) vil efter omstændighederne kunne straffes efter straffelovens § 260 om visse former for tvang eller straffelovens § 266, der kriminaliserer fremsættelse af visse alvorlige trusler.

Forslaget om udvidet straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip vil ikke omfatte straffelovens § 260 eller § 266, idet disse bestemmelser begge indeholder en strafferamme på fængsel indtil 2 år. Hertil kommer, at tvangsægteskab ikke altid udgør en strafbar handling i de lande, hvor dette praktiseres (manglende dobbelt strafbarhed).

Udvalget har i lyset heraf overvejet, om der i forhold til sager om tvangsægteskab bør ske en fravigelse af det foreslåede strafferammekrav på 6 års fængsel og af kravet om dobbelt strafbarhed. Udvalget kan

imidlertid ikke anbefale en sådan løsning, idet den i givet fald ville betyde, at Danmark tiltog sig retten til at straffe handlinger, der er foretaget i udlandet af udlændinge i overensstemmelse med lovgivningen i gerningslandet. De pågældende er i en sådan situation normalt uden mulighed for eller anledning til at kende indholdet af dansk lovgivning, og indførelsen af en bestemmelse om dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor personer uden dansk tilknytning i udlandet tvinger en person med dansk tilknytning til at indgå ægteskab mod sin vilje, ville derfor rejse spørgsmål i forhold til hensynene bag legalitetsprincippet.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 284-286.

3.4.2.6. Udvalget foreslår, at tilknytningskriteriet præciseres på samme måde som foreslået i forhold til det aktive personalprincip, så kredsen af ofre udvides til personer, der har et lignende fast ophold her i landet (som bopæl), jf. i øvrigt ovenfor under pkt. 3.3.

Udvalget foreslår endvidere, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven, at forurettedes tilknytningen til Danmark skal foreligge på gerningstidspunktet.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 286-287.

3.4.2.7. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag om dansk straffemyndighed støttet på det passive personalprincip, herunder forslaget om at udvide området for dette jurisdiktionsgrundlag til også at omfatte visse alvorlige lovovertrædelser begået inden for fremmed myndighedsområde. Forslaget medfører sammen med forslaget om et *»kombineret personalprincip«* (jf. pkt. 3.3 ovenfor) en udvidet beskyttelse af ofre med tilknytning til Danmark.

Den foreslåede udvidelse vil som følge af begrænsningen til visse kriminalitetstyper bl.a. indebære, at f.eks. tyveri (straffelovens § 276) eller bedrageri (straffelovens § 279) begået af udlændinge over for danske turister i udlandet ikke vil være omfattet af udvidelsen. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at det vil være for vidtgående at foreslå en bestemmelse, som generelt giver dansk straffemyndighed alene på grundlag af, at forbrydelsen er rettet mod en person med dansk tilknytning. Justitsministeriet er herved enig med udvalget i, at retsforfølgning af forbrydelser som udgangspunkt bør ske ved en domstol i det land, hvor lovovertrædelsen er begået, også i sager, hvor personer uden tilknytning til Danmark i udlandet har begået en lovovertrædelse, der er rettet mod et dansk offer.